

**[Aksel Larsen.]**

tal; han mangler totalt Evne til at begribe, at det at være Statsminister forpligter. Denne Opfattelse er der givet Udtryk for her i Tinget ved tidligere Lejligheder; det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gav sammen med mig Udtryk for den svigtende Tillid til Statsministerens Evner i saa Henseende, da vi havde Debatten den 9. Juli, saa i den Henseende er Dagsordenen fuldkommen korrekt formuleret.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft følte sig forpligtet til at stille en anden Dagsorden, og det er formodentlig, fordi man mener, det for enhver Pris gælder om at undgaa at stemme for den af Kommunisterne stillede, saa maa man altsaa have en anden Dagsorden, som man maa haabe kommer til Afstemning først. Nu maa man i øvrigt antage, at ingen af dem kommer til Afstemning, for efter det, der her er foregaaet, maa man gaa ud fra, at de 3 Partier, der i Fællesskab har stillet en Dagsorden, ogsaa vil sørge for at faa den vedtaget. Og det er i sig selv interessant, at man vil forsøge at redde Regeringen ved at stille en Dagsorden, der ikke udtrykker det allermindste om Tillid til denne Regering. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at jeg synes, han skulde have betænkt sig paa at stille sin Dagsorden; det er ikke, fordi vi ikke kunde stemme for den, hvis den kom til Afstemning, vi nærer ogsaa Mistillid til Regeringens økonomiske Politik. Men det er bl. a. af den Grund, at det virker lidt mærkeligt, at det ærede Medlem ikke i Gaar benyttede Lejligheden til at stille den, men nu kommer faarende hæsblesende og siger: Jeg har ogsaa en Mening! Og naar Regeringens hidtidige økonomiske Politik, som det ærede Medlem adresserer sin Dagsorden til, hidtil har fundet Godkendelse hos et Flertal i dette Ting, saa er det vist lidt usikkert, om man kan forvente, at dette Flertal vil stemme for en Dagsorden, der kritiserer netop den økonomiske Politik. Naturligvis, man kunde haabe, at dette Flertal var blevet omvendt, eller at en Del af det var blevet omvendt. Men vi har ikke hørt noget særligt herom, vi ved det ikke. Det forekommer mig i hvert Fald, at hvis Socialdemokratiet vilde have vedtaget en Dagsorden, skulde man stille en Dagsorden, der er rimelig Mulighed for at faa vedtaget, og derfor finder jeg, at den Affattelse, vi har givet vor Paastand, er den bedste.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard talte om Leg i Sandkassen. Det ærede Medlem maa have mig undskyldt, men det ærede Medlems Parti har, saa vidt jeg forstaar, i hvert Fald eet eneste ubrydeligt

principielt Standpunkt: det Standpunkt, at Sydgrænsen ligger fast. Det ærede Medlems Parti har ved Lejlighed efter Lejlighed gjort dette Standpunkt gældende, kæmpet for det, talt for det. Partipressen har skrevet om det, man har sagt: vi lader os ikke rokke derfra. Nu er man alligevel kommet paa en Glidbane ved at deltage i Formuleringen af Englandsnoten. Men man kan naturligvis hævde, og jeg har ikke noget imod, at de Herrer hævder, de var i god Tro, troede, disse Formuleringer betød noget andet, eller at man kunde faa Statsministeren til at udlægge dem i den Aand, Socialdemokratiet og Det radikale Venstre hævder de lægger i dem; jeg har ikke noget imod, at man siger saaledes. Men man har allerede gennem Venstrepressens Artikler og Statsministerens Udtalelser, offentliggjort i „København“ i Gaar, faaet Bevis for, at den ansvarlige Regering, den ansvarlige Statsminister ikke vil fortolke Formuleringerne i den Retning, som Det radikale Venstre fortolker disse Formuleringer. Hvis man ikke standser dette Spil, hvis man ikke berøver Knud Kristensen Muligheden for som Statsminister at føre en sydslesvigsk Politik, der er i Modstrid med, hvad der tjener til dette Lands Gavn, og i Modstrid med de Anskuelse, der næres af dette Tings Flertal, og hvis man ikke gør det nu, saa volder der ubodelig Skade, og saa vil det ingen Ting hjælpe, om Det radikale Parti om 2, 5, 10 eller 100 Aar staar og siger: vi havde det rigtige principielle Standpunkt — naar man ikke har sørget for, at dette principielle Standpunkt ogsaa kom til at gælde som Retningslinie for Danmarks praktiske Grænsepolitik. At sige, at man har et bestemt principielt Standpunkt, og derpaa baade ved at gaa med til Formuleringen af Englandsnoten og ved at lade Statsministeren fortsætte som Statsminister fører en Politik, der gaar stik imod det omtalte principielle Standpunkt, det er Leg i Sandkassen, og det synes jeg, at Det radikale Venstre skulde holde op med.

Jeg maa sige, at jeg blev klar over, at vor Paastand var helt rigtigt formuleret, da det ærede Medlem Hr. Sønderup fremsatte sin Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Dette betyder jo, at man ikke ønsker at komme frem til Afstemning om den Paastand, vi har stillet. Jeg tror ikke, at denne Aktion fra de 3 Partiers Side er ment som en særlig Vennetjeneste til Socialdemokratiet, for at det kunde slippe for at stemme for vor Dagsorden. Jeg gaar jo dog ud fra, at hvis den kom til Afstemning, vilde Socialdemokratiet stemme for den.

Jeg gaar ud fra, at det er, fordi man er